

Nieuwsbrief
25e jaargang nr. 81 - November 2025

Sociale Zorg

Voor ACUTE hulp en NOODOPVANG
bel je met Veteranen Loket 088-334 00 00

Neem contact op met één van onze hieronder vermelde leden voor inlichtingen

Peter Beers	0517-413 506	beers.p@hotmail.com
Gorrit van Berkum	0516-850 186	gtvberkum@quicknet.nl
Ad Bouterse	0224-215 621	ad.bouterse@hetnet.nl
Adrie Poortvliet	0118-463 259	adriepoortvliet@hetnet.nl
Jan Wouters	073-6212 997	Ja.wouters@planet.nl

LANDELIJK VETERANENONDERSTEUNERS NETWERK
24 uur per dag bereikbaar gedurende 7 dagen in de week

NOORD	Groningen, Friesland en Drenthe	06-2343 9756
OOST	Gelderland, Flevoland en Overijssel	06-1318 3687
WEST	Noord-Holland, Zuid Holland en Utrecht	06-2341 4758
ZUID	Zeeland, Brabant en Limburg	06-2346 2736

Coördinatie binnen de Vereniging Nieuw-Guinea Militairen
Jaap van Hensbergen
06-5319 9548
hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Voorwoord Oktober 2025

Sobats

Mannen, allereerst een mededeling betreffende mijn absentie bij de ALV en veteranendag op het Malieveld in Den Haag. Wegens ziekte kon ik bij deze bijeenkomsten niet aanwezig zijn maar ook zonder mij is alles goed verlopen. Mijn afwezigheid is goed opgevangen door de andere bestuursleden en onze adviseur.

Het is duidelijk dat wij als bestuur goed op de centjes moeten letten. Tijdens de ALV heeft onze penningmeester daarom de financiële situatie van onze vereniging uiteengezet. Een aantal voorstellen werd gedaan om ook in de komende jaren onze verenigingsactiviteiten voort te kunnen zetten. Deze voorstellen zijn opgenomen in het korte verslag, van de Algemene Ledenvergadering dat u elders in dit nummer kunt lezen onder de kop Algemene vergadering 2025. De instemming met de voorstellen, die aan de leden werd gevraagd tijdens de ledenvergadering, is verleend.

De bevrijdingsfeesten in geheel het land waren op 5 mei en de dagen erna geweldig druk. Terwijl ik deze nieuwsbrief schrijf weet ik dat er dit weekend een groot Herinneringsfeest van de bevrijding is in Opheusden .

Onze vereniging heeft natuurlijk deelgenomen aan het bevrijdingsdefilé in Wageningen. Nog nooit zo druk gezien. Geweldig mooi met als extra toetje het ingrijpen door Marco Kroon tijdens de demonstratie bij het defileer punt. Zoals gemeld was ik niet aanwezig bij de veteranen dag op het Malieveld. Van het Nationaal Comité Veteranendag heb ik begrepen dat het een geweldige happening was maar dan zonder defilé.

Op 11 september was onze jaarlijkse herdenking bij het Papua monument in Bronbeek. Spreker was Prof .Dr. René Hoksbergen, schrijver van de Kroniek van Nieuw-Guinea, Papua-Indonesië van ontdekking tot vrijheidsoorlog, 1500 tot heden. Van de herdenking is door Ruud Hendriks een video verslag gemaakt. Dit was het mannen. Blijf gezond en voor later fijne feestdagen en tot volgend jaar.

Met veteranen groet,
Uw voorzitter Rinus Leijds.

Inhoudsopgave

Van het bestuur **pag. 3 t/m 10**

Wij gedenken / Welkom	pag. 3
Noteer in uw agenda / Algemene Ledenvergadering	pag. 4
Koninklijk tehuis voor oud militairen en museum Bronbeek jarig	pag. 5
Veteranendag 2025	pag. 5/6
Oproep	pag. 6
Informatie gevraagd	pag. 7/8

Verhalen uit ons Nieuw-Guinea verleden **pag. 10 t/m 20**

Mijn militaire marine loopbaan	pag. 10 t/m 12
Mijn eerste contact met de Vereniging Nieuw-Guinea Militairen	pag. 13 t/m 15
Vertrouwen op woorden. Bladeren	pag. 16 t/m 17
Jefman	pag. 18 t/m 19
Foto's herdenking Bronbeek	pag. 20

Wij gedenken

Met eerbied en in gepaste stilte brengen we een laatste eresaluut aan:

J. Goedegebure	Oudelande	12 oktober 2024
J. Salden	Grevenbricht	24 januari 2025
A. Meulenberg	Maurik	10 februari
S. de Boer	Bolsward	9 februari
J. v.d. Wiel	Eindhoven	16 februari
A. Muller	Leidschendam	15 maart
F.R. Kalkhoven	Badhoevedorp	7 april
C. van Es	Dordrecht	19 april
V.C. Loon	Zwijndrecht	23 april
H. Klip	Rotterdam	22 mei
H.J.M. Cieraad	Drachten	25 mei
G. Belt	Leidschendam	1 juni
J. Hoiting	Soest	7 juni
A.W.M. Kuik	Amersfoort	20 juni
T.H.C. Schuelders	Eindhoven	10 juli
G.F. Hopster	Nijverdal	20 juli
J.H.M. Wouters	Gulpen	22 augustus
D. Zeilmaker	Harlingen	23 augustus

Welkom aan ons nieuwe lid

R.E. Westerbeek	Alte in Portugal
A. Leduc	Haaren
A. Lemmers	Velserbroek
S. Boer	Akkrum

Noteer in uw agenda

22 april 2026 Reunie 2026 in de Tonnet Kazerne in 't Harde
Geef uw deelname tijdig aan ons door
Dit kan vanaf de ontvangst van dit nummer.
Afschrijven van deelname kan in de 1^e week van april 2026
Graag per mail opgeven of u alleen of met partner komt.

3 juni 2026 Algemene Ledenvergadering
Echos Home Schaarsbergen (gemeente Arnhem)

10 september 2026 Herdenking Papoea Strijders
Bronbeek Arnhem

Meer nieuws over deze bijeenkomsten worden vermeld in onze nieuwsbrief
nummer 82 januari/februari 2026

Algemene Ledenvergadering 2025

Het bestuur deed het voorstel om, in deze
Algemene Ledenvergadering 2025 het voorstel om
Cornelis Gerrit Frans van Vliet te benoemen tot Lid
van Verdienste van de vereniging.

Het voorstel wordt gemotiveerd door de vele en
langdurige activiteiten van Cor van Vliet voor de
vereniging, aan de vergadering voor te leggen.
De heer van Vliet is sinds 2003 bestuurslid en van
grote waarde voor de vereniging door het
organiseren van reünies, de opslag van materieel
in Elburg, het regelen van de verenigingsstand op
de Nederlandse Veteranendag en door zijn
waardevolle inbreng in de bestuursvergaderin-
gen. Kortom, hij heeft meer gedaan dan van een
bestuurslid verwacht mag worden. De vergadering
stemt desgevraagd van harte in met de benoeming
van hem tot Lid van Verdienste van de vereniging.

In deze vergadering werd op voorstel van de kascommissie bestaande uit de
heren Bouterse, van Hoek en Orsel om het bestuur m.b.t. het beleid over het
boekjaar 2024 te dechargeren. Unaniem besloot de vergadering hiertoe.
Voorts werd aandacht besteed aan de toekomst van de vereniging dat in
verband met het afnemende ledental en subsidie wijzigingen voor de
reunie bijeenkomsten. Mede daarom werd besloten om de jaarlijkse bijdrage
te verhogen naar € 20. Als het nodig is kan voor deelname aan de reunie een
bijdrage worden gevraagd. In een latere vergadering heeft het bestuur
besloten om een bijdrage voor de reunie in 2026 nog niet te vragen. Het
bestuur kan ook in overweging nemen om het aantal uit te brengen nieuws-
brieven te verlagen.

Koninklijk Tehuis voor oud militairen en museum Bronbeek jarig

Dit jaar werd op Bronbeek - de 162ste -verjaardag van ons mooie tehuis, gevierd

Ter gelegenheid van deze verjaardag is stil gestaan bij de geboortedag van Koning Willem III, de gulle schenker en stichter van Bronbeek. Een bestuurslid van onze vereniging woonde deze bijeenkomst bij.

Beschermvrouwe H.K.H. Prinses Beatrix werd geïnformeerd over de toekomstige ontwikkelingen

rondom Bronbeek. Als het "oudste veteranenhuis van Nederland" voor alle krijgsmachtleden, voeren wij nog steeds met veel toewijding en trots de door Koning Willem III 162 jaar geleden gegeven Koninklijke opdracht uit: het bieden van "veteranenzorg". Zo vertelde commandant van Bronbeek de kolonel GAMM Kuijck

Op dit ogenblik wonen er vijfenveertig veteranen in ons mooie tehuis.

De leeftijden variëren van 65 jaar tot (bijna) 102 jaar.

In Bronbeek wonen nog twee veteranen van het Koninklijk Nederlands Indisch Leger - het KNIL, negen Indië-veteranen en twintig Nieuw-Guinea veteranen.

Verder wonen in Bronbeek veteranen van vrijwel alle missies van na de Tweede Wereldoorlog, van Korea tot en met de missie in Irak.

Veteranendag 2025

Van de redactie

28 juni een stralende dag op het Haagse Malieveld. Dit jaar geen defilé i.v.m. de eerder in deze week gehouden NAVO conferentie. Een vergadering met een duidelijk accent op de verdediging van het Europese continent. Een geslaagde bijeenkomst want tot de gevraagde financiële impuls van alle NAVO landen, werd besloten. Defensie budget verhogen i.v.m. de dreigende situatie die is ontstaan door de al drie jaar durende oorlog in Oekraïne. Europa moet minder leunen op de Verenigde Staten en leren de eigen broek ophouden.

Wat had dat met onze jaarlijkse Veteranendag te maken en waarom kon het defilé niet doorgaan?

Een immense beveiligingsoperatie was voor deze conferentie met de aanwezigheid van hoogwaardigheidsbekleders uit alle landen, noodzakelijk. Heel veel politie, brandweer, ambulancemedewerkers en andere ondersteuners waren daarvoor nodig en dus kon terecht op hen geen extra beroep worden gedaan om ook onze Veteranendag veilig te laten verlopen.. Hulde voor het werk van hen waardoor de NAVO bijeenkomst een succes werd.

Er was dus gekozen voor een alternatief want volledig afgelasten van de Veteranendag was niet aan de orde. Dus wel de manifestatie op het vertrouwde Malieveld. Met ook de aanwezigheid van Koning Willem Alexander, die ruim de tijd nam om veel aanwezigen te spreken en te vragen naar hun missieverleden. Alle stands waren er ook deze keer, de verzorging voor de medewerkers (veteranen) was weer prima in orde en er kwamen veel bezoekers. Bezoekers met belangstelling voor onze Defensie maar speciaal voor de veteranen.

De stand van de (onze) Vereniging Nieuw-Guinea Militairen 1945-1962 stond er uiteraard ook weer. Ook dit jaar de geweldige organisatie van Cor van Vliet en zijn mannen en onze adviseur Kolonel Loek Habraken b.d. De stand trok veel belangstelling en vele vragen moesten worden beantwoord. Maar ook waren er ontroerende momenten als op de vele foto's het familielid dat in Nieuw-Guinea diende werd herkend. Ook de IGK (Inspecteur Generaal van de Krijgsmacht) bracht een bezoek aan onze stand en werd uitvoerig deelgenoot gemaakt van onze activiteiten destijds in dat ver van Nederland verwijderde gebied. Voor de Vereniging leverde het ondanks de ruim verstreken tijd na onze terugtrekking uit Nieuw-Guinea toch ook enige nieuwe leden op!

Bedankt Cor en tot volgend jaar

Oproep!

Oproep voor het sturen van artikelen met foto's voor de nieuwsbrief Jarenlang heeft ons lid Ed van Tuil stad en land afgereisd om interviews af te nemen om artikelen te kunnen schrijven in onze nieuwsbrief. Helaas is dat voor hem niet meer mogelijk.

Daarom roepen wij uw hulp in

Heeft u een verhaal over uw tijd in Nieuw-Guinea neem dan contact op met de redactie:

Jaap van Hensbergen

hensaradvies@jaapvanhensbergen.nl

Oproep!

Ere wie ere toekomt!

Comité ereschuld onderscheidingen

Kent u iemand die tussen 28 december 1949 en 23 november 1962 minimaal 3 maanden in dienst zijn geweest in het voormalige Nederlands-Nieuw-Guinea of de daaromheen liggende wateren die geen Nieuw-Guinea Herinneringskruis heeft gekregen?

Neem dan contact op met Roel Rijks via:
info@ereschuldonderscheidingen.nl
Of per post via: Roel Rijks, Comité Ereschuld Onderscheidingen.
Roel Rijks, Kloosterstraat 56a, 6093 CZ Heythuysen
Wij helpen u dan graag bij de aanvraag.

Zo werd bijvoorbeeld na 75 jaar in 2025 nog het Herinneringskruis Nieuw-Guinea uitgereikt aan zee milicien Jan Schoonenberg. Bij de uitreiking was hij 95 jaar.

De uitreiking werd gedaan door AOOTD M. Vreeswijk die werd afgevaardigd door Vice Admiraal Tas de Commandant der Zeestrijdkrachten. Bij deze uitreiking die vele jaren eerder had moeten plaatsvinden was aanwezig de burgemeester van Soest de heer Metz.

Foto Casper Huurdeman, fotograaf te Baarn

Informatie gevraagd

Herinnering aan sgtmans Gerard Nijhoff

Ik ben benieuwd of er veteranen zijn die mijn grootvader hebben gekend en nog herinnering aan hem hebben. Hij diende als marinier van 1945-1970.

Hij woonde met zijn gezin in Dok IX in Hollandia in de jaren 1960-1962.

Mijn grootvader Gerard Nijhoff (O&V gesp 1946+1947, NGHK gesp 1962) was sergeant der mariniers bij 43 Inco in Hollandia (groepscommandan bij het inpel, onderofficier munitie, rubberboot-instructeur en onderofficier inlichtingen bij de Staf)

Met de standaard boekwerken ben ik bekend maar zoek naar achtergronden en verhalen in het bijzonder over 43 Inco en specifiek naar de Onin-infiltratie in 1962.

Voor de geschiedenis en mariniers loopbaan van mijn grootvader kijk dan op de website www.detandenopelkaar.nl

Jenno Nijhoff, tel.: 0612751452 of jenno.nijhoff@gmail.com

Wie weet er meer over?

De reunie van 2025 was weer erg gezellig en goed verzorgd in de Tonnet kazerne in 't Harde. Maar aan alles komt een einde en ik wilde dus met een goed gevoel huiswaarts te keren. Maar dat goede gevoel sloeg om in ongeloof toen bleek dat mijn jas niet meer was te vinden. Erg vervelend omdat het toch wel koud was om in mijn overhemd naar huis te reizen met de trein. Gelukkig hielp een voormalig groepsgeenoot me uit de brand door mij een jas te lenen die hij in zijn auto had liggen. Dat is nog eens kameraadschap, nietwaar? Ik dacht dat iemand de jas per vergissing had meegenomen en zich wel zou melden bij het bestuur. Maar dat gebeurde niet !

Zou het dan waar zijn? Is de jas

Het was niet mijn beste jas. Maar toch.. Gelukkig ook geen waardevolle spullen met uitzondering van het NIKE petje dat ik van mijn kleinzoon had gekregen.

Weet U iets van deze jas en het petje? Neem dan contact op met
mailvnngm@gmail.com

Wim van Delden informeerde het bestuur en de redactie over het **Bataljonslied** dat hem totaal onbekend was. Hij ging op onderzoek uit en vertelde dat de tekst indertijd is gemaakt door de in 1913 geboren aalmoezenier A.M.Verweerde en op muziek gezet door sergeant 1^e klasse H. Hoogendam. De vraag van Wim is of iemand aalmoezenier Verweerde heeft gekend en nog iets over hem kan vertellen. Over sgt1 Hoogendam heeft hij niets kunnen vinden. Ook de redactie, wel bekend met dit bataljonslied, heeft al eerder pogingen gedaan om meer over sgt.1 Hoogendam te weten te komen. Ook die pogingen waren tevergeefs. Maar toch weet iemand meer over hem te kunnen vertellen, we horen dat dan graag. U kunt uw bericht sturen naar de redactie.
mailvnngm@gmail.com

Omdat er wellicht meer leden zijn die dit Bataljonslied niet kennen vermelden we dit hieronder.

*Wij zijn de jongens van 6 I...Bee
en kwamen hier van overzee
om aan het papoea volk te brengen geluk,voorspoed, bescherming en vree
Daarom zijn we nu op Sorong,Kaimana en Jefman
waar je zo heerlijk "posten"kan
Fak-Fak en ook Merauke zijn de oorden, daar ligt onze plicht
Moge God ons helpen bij deez Taak!
dat toch nooit één van ons verzaak't
Zo gaan we vredig hand in hand
de Papoea en het volk van Nederland, want*

*Wij zijn de jongens van 6 I...Bee
wij kwamen hier van overzee
om aan het papoea volk te brengen geluk,voorspoed, bescherming en vree
Daarom zijn we nu op Sorong, Kaimana en Jefman
Waar je zo heerlijk "posten" kan
Fak-Fak en ook Merauke
Dat zijn de oorden,
DAAR LIGT ONZE PLICHT*

Tekst: aalmoezenier A.M. Verweerde, muziek sgt 1 H. Hoogendam

1. Echos Home Den Helder

Schapendijkje 8
1782 TG Den Helder
Gastvrouw: Petra Sablerolle
0223-655 066
denhelder@echos.nl

2. Echos Home Havelte

Johannes Postweg 5
7973 JB Darp
Gastheer: Han Mennink
0521-341297
havelte@echos.nl

3. Echos Home Ermelo

Leuvenumseweg68
3852 AS Ermelo
Gastvrouw: Marieke van de Goor
0341-552830
ermelo@echos.nl

4. Echos Home Harskamp

Otterloseweg 12a
6732 BS Harskamp
Gastvrouw: Lucy Borgers
0318-453060
harskamp@echos.nl

5. Echos Home Schaarsbergen

Deelenseweg 28
6816 TS Schaarsbergen
Gastheer: David Mammen
026-4430487
schaarsbergen@echos.nl

Stichting ECHOS homes is een professionele welzijnsorganisatie die oog heeft voor het welzijn van militairen, veteranen en hun thuisfront en initiatieven ontplooit om het welzijn van hen te bevorderen, in binnen- en buitenland

6. Echos Home Rotterdam

Toepad 110
3063 NJ Rotterdam
Gastheer: Ad Muilwijk
010-2429910
rotterdam@echos.nl

7. Echos Home Oirschot

Eindhovenesdijk 33
5688 GN Oirschot
Gastheer: Roel Willemsen
040-2904515
oirschot@echos.nl

8. Echos Home Baan 41

Winsenerstrasse 1
29303 Bergen Hohné
Gastheer: Johnny Puister
06-82387098
Baan41@echos.nl

9. Echos Mobiel

Quellenweg 12
47638 Straelen, Dld
Gastheer: Johnny Puister
0049-1752401474
mobiel@echos.nl

10. Echos Home Litouwen (eFP)

Gastheer: Johnny Puister
06-82387098
mobiel@echos.nl

Mijn militaire Marine loopbaan

Hoe kwam ik bij de marine terecht en hoe liep dat af?

Geschreven door Peter Westerhoff

Bewerkt door de redactie

Na mijn opleiding als timmerman moest ik aan het werk en mijn vader had een baan gevonden bij een aannemer. Maar toen ik daar kwam bleek dat het werk in een loods werd gedaan en dat leek mij niet veilig. Het was net of de muren en het dak op je af kwamen.

Ik wilde daar dus al snel weg en toen ik een advertentie van de Marine zag ging ik daarnaar informeren. Ik deed in Voorschoten de keuring maar dat duurde ongeveer anderhalve week omdat ik lichamelijk iets teveel ontwikkeld was. Maar ik werd toch goedgekeurd ook voor de mariniers maar dat was te dicht bij huis want ik woonde in Driebergen. Te dicht bij Driebergen omdat ik de wereld in wilde en mijn ouders geen toestemming gaven voor de wilde vaart.

Na de keuring ging ik in 1960 naar Hollandse Rading waar je op de "naai zolder" werd ondergebracht.

Nadat ik in drie maanden de militaire vorming had doorlopen gingen we met het vliegtuig, een Fokker Friendship naar de haven van Toulon in Frankrijk. Daar lag de kruiser "Zeven Provinciën" op een nieuwe lading jongens te wachten.

Nadat we in den Helder waren teruggekomen werd ik nog een poosje in Hilversum in de kantine geplaatst. Dit was in de kazerne die later de naam kreeg van Korporaal van Oudheusden

Koningin Juliana onthulde op 10 april 1979 het borstbeeld met de naam KORPORAAL van OUDHEUSDEN. Oorspronkelijk gebouwd door de Duitsers in de Tweede Wereldoorlog als Fliogerhorst Hilversum. Duitse militairen die op het vliegveld werkten waren hier gestationeerd. Kazerne en vliegveld werden in die tijd door een tunnel verbonden. Na afloop van WO2 werden hier Canadese Militairen die in Nederland hadden gevochten ondergebracht voordat ze weer naar hun thuisland konden vertrekken. In 1946 werd

het M.O.K. (Marine opleidingskamp) hier gevestigd.. In het jaar 1978 werd het overgenomen door de Landmacht.

Na mijn opleiding tot Konstabel 2^e klasse werd gevraagd wie de opleiding verder wilde vervolgen tot 1ste klasse. Dat zag ik wel zitten als loopbaan om de Marine nooit meer te verlaten. Maar helaas ging het anders. Ik werd uitgekozen om naar Nederlands- Nieuw-Guinea te gaan. Ik vertrok naar BIAK waar ik werd geplaatst op klep zeven of acht. Daar waren twee Oerlikons aan boord maar in de opleiding werd ons niet geleerd hoe je daar mee moest schieten. Gelukkig heb ik ook nooit op vliegtuigen hoeven schieten.

Toen ik aan boord kwam vertelde kwartiermeester Akkerman dat ik daar in Nieuw-Guinea nooit matroos 1ste klas zou worden. Wel heb ik de laatste actie mee-gemaakt nadat de Hr. Ms. Luymes er was geweest en het hele dorp (kampong Weijh op het eiland Misool) had weggemaaid met een punt 50.

Toch leuke dingen gezien en mee-gemaakt zoals de vuurvlieg (sumoet appi ?) bij SORONG. Ook kon ik een groene papegaai meenemen uit dat verre oord. Ons vaartuig was niet zo snel en als wij naar Hollandia gingen was er zoveel tegenstroom dat we maar met een snelheid ongeveer 1 à 2 mijl per uur vooruit kwamen. Dat was toch wel vermakelijk. Ook was het leuk dat we dieren aan boord hadden en wel: Een kaketoe, een papegaai, een hond, kippen, een koeskoes en een kleine kangoeroe.

Ook maakte ik op de Poolster mee dat we de kade van Gibraltar ramden, waardoor een groot gat in de boeg werd veroorzaakt. Dat kwam omdat de commandant een Marine schip gewend was met twee schroeven en twee roeren. Maar de Poolster was een koopvaardij schip met van beiden er maar één. Ook had de commandant de loods weggestuurd omdat hij daar al vaak in Gibraltar was geweest. De wasjongen met de naam Frits Rumasept zal ik ook

nooit vergeten. Hij nam huilend afscheid toen we Nieuw-Guinea moesten verlaten en de troepen van de Verenigde Naties het van ons overnamen. Al eerder vertelde ik dat ik een loopbaan bij de Marine wel zag zitten en toch heeft de uitzending naar Nederlands Nieuw-Guinea mijn geplande loopbaan in de Marine teniet gedaan. Toen ik in november 1962 terugkeerde in Nederland werd ik geplaatst op de zeesleper HERCULES en daar had ik een mooi vrij leven.

Ik besloot toen een opleiding aan te vragen als hoornblazer. Ik volgde die opleiding en werd in 1964 geplaatst op de POOLSTER. Daar heb ik een zeer mooie tijd gehad en na de vakantie in 1964 werd ik geplaatst in Hilversum als paai Badhuis, verantwoordelijk voor het schoonhouden en een ordentelijk verloop in het badhuis.

Maar waarom heb ik de Marine vaarwel gezegd ?

Ik heb zeker geen spijt dat ik in 1966 die stap zette om de dienst te verlaten ondanks dat er toch ook veel leuke herinneringen blijven aan de zes doorge-maakte Marine jaren. Aan het verlaten waren echter twee redenen. De eerste was dat mijn uitzending naar Nieuw-Guinea Marine mijn oorspronkelijke bedoeling met een Marine loopbaan volledig heeft doorkruist. Achteraf heb ik betreurd dat ik niet direct na mijn terugkomst uit Nieuw-Guinea de opleiding tot konstabel 1^e klasse heb aangevraagd.

Mijn tweede reden was een voorval op de Poolster.

Als hoornblazer werd ik vaak onderofficier van de wacht gemaakt. Tijdens zo'n wacht kwam er een korporaal aan boord zonder de vlag te groeten. Ik ging naar hem toe en salueerde netjes en zei tegen hem "korporaal kunt U voortaan de vlag groeten?" Hij raakte buiten zinnen en pakte me bij de schouder

en gaf me een knietje in mijn kruis en zei tegen me "daar heb je niets mee te maken" Dit voorval rapporteerde ik bij de officier van de wacht. De volgende dag kwam zijn directe baas, de onderofficier van politie. Door hem werd aan mij gevraagd of ik het rapport wilde seponeren. Ik dacht als ik dat doe dan wordt ik natuurlijk direct vastgezet en heb het dus daarom niet gedaan. Het gebeurde is later, zo werd mij verteld, verder op zee behandeld. Ook hoorde ik dat de korporaal toen een berisping heeft gekregen.

Daarna ben ik toch als timmerman gaan werken in de bouw. In die jaren ben ik werkzaam geweest in vier verschillende landen t.w. Nederland, Duitsland, België en Saoedi Arabië.

Niet de wilde vaart maar door de zes jaar bij de Marine en mijn werk na 1966 heb ik toch een groot deel van de wereld gezien.

Peter Westerhoff, Matroos 1. Kanonnier 2 en hoornblazer

Mijn eerste contact met de Vereniging Nieuw-Guinea Militairen en oude maten

Geschreven door Louis van Diessen

Bewerkt door de redactie

Toen ik in de vut kwam heb ik de belangstelling en tijd gekregen om eens te kijken of ik nog iets over mijn vroegere sobats uit Nieuw Guinea te weten kon komen. Ik ging eens zoeken op internet, plaatste oproepen in dagbladen en andere uitgaven. Het leverde een overvloed aan informatie op, vooral de oproep in checkpoint was een schot in de roos. Ik kreeg e-mails uit alle windstreken, en verschillende landen, Spanje, Amerika, Indonesië maar ook veel uit Nederland.

Op een keer ging midden in de nacht de telefoon en het bleek onze oude groepscommandant sergeant van de Brink te zijn, hij had mijn oproep in Checkpoint gelezen. Nou dat werd een interessant gesprek, hij vertelde me hoe het hem vergaan was na de mooie periode in dienst. Steeds meer sobats kwam ik op het spoor. Soms waren er mannen onvindbaar en maakte ik contact met de parochie van hun woonplaats en vroeg de dominee of hij mijn oproep door wilde spelen naar een aan mij bekende parochiaan waarvan hij omwille van privacy het adres niet mocht geven.

Op advies van enkele oude dienstmaten ben ik lid geworden van de VNGM. Eerder had nog nooit gehoord van deze vereniging. Volgens mij was de vereniging voornamelijk bekend in veteranenkringen en niet bij het grote publiek.

De eerste keer dat ik op de jaarlijkse reünie van de VNGM in het Harde kwam was dat op aanraden van een oude vriend uit mijn diensttijd in Nieuw Guinea. Die belde me op en zei, hé grote kop ik ben het Theo uit Helmond. Theo nodigde me uit ga mee naar de reünie, hij zei, ik rij wel dan kun jij een pilsje pakken. Hij kende me nog van vroeger, maar die pilsjes worden nu niet meer zoveel als toen ingenomen. Theo had de reünie aanbevolen gekregen van Willy, de eigenaar van camping Frerichsoord in Meijel waar Theo een caravan had staan. Aangekomen op de kazerne waren we net binnen toen er een man ging spreken, ik kende hem niet en Theo zei, dat is de voorzitter. Ik verstond geen woord van wat hij vertelde. Bovendien kende ik toen niemand van het bestuur, ze kwamen ook geen kennis maken, dus had ik daar geen last van.

Op de reünie waren een paar sobats van vroeger maar verder kende ik er geen hond. Alles was me vreemd maar met mijn oude maten die er waren kon ik wel herinneringen ophalen. Maar op een zeker moment kon dat niet meer want we werden onverstaanbaar door de muziek van een bandje. De band kende ik goed want die speelde in de vakantie ook weleens bij ons op de camping in Zeeland. Bovendien was die ene muzikant werkzaam op de vuilverwerking in Bergen op Zoom "de Kragge". Als ik veel rommel te lossen

had stond altijd een cd van Carbon (zo heette die band) aan in mijn auto en dan kon ik gewoon doorrijden.

Theo en ik liepen eens door de reuniezaal om te zien of er soms nog andere bekenden waren en ik liep zowaar "den Frie" tegen het lijf, een oude kennis van me. Frie liep evenals veel anderen in een soort van uniform met nogal wat onderscheidingen op de borst waar ik van op keek. Hoe kom je daar aan, ik heb toch ook aan acties meegedaan en niet zo weinig ook, maar daar nooit een onderscheiding voor gekregen. Toch vreemd. Maar wat bleek, die heren stuurden berichten naar het buitenland en daar kregen ze dan hun onderscheidingen mee. Niet mijn ding.

Op de geëxposeerde foto's zag ik foto's van mezelf die ik nog nooit had gezien.

Dat bracht veel herinneringen. Thuis gekomen ging ik eens in mijn bewaarde dagboeken snuffelen en toen kwam er nog veel meer boven. De tweede keer dat ik op de reünie kwam waren er heel wat meer oude maten aanwezig die ondertussen, dank zij mijn aantekeningen in de dagboeken opgespoord waren.

Ook nu weer met Theo de Pendek meegereden, daarvoor nog dank Theo. Dit keer was het echt een bijzonder leuke en gezellige samenkomst van oude kameraden die elkaar meestal direct herkenden. We spraken af om elkaar te privé te bezoeken en dat gebeurde ook. Ook naar Zwolle waar de bekende Pasar Malam Bali was, daar mocht je gratis naar binnen op vertoon van de veteranenpas en je kreeg er ook voor een gereduceerde prijs een smakelijke maaltijd. Het was een gezellige middag, met een hapje en een drankje, alleen

de rokers onder ons moesten regelmatig naar buiten om aan hun behoefte te voldoen.

Op de jaarvergadering ben ik maar één keer geweest toen dat nog in Tilburg bij Boerke Mutsaerts gehouden werd. Nu is het in Soesterberg, Ermelo of Arnhem en dat is mij te ver

Foto dit jaar gesloten Restaurant Boerke Mutsaers

Ook gingen we naar de nieuwjaarsreceptie receptie in Roosendaal bij de "Black Horse". We kwamen daar met een groepje van ons peloton bij Toon Dielemans lekker eten. Het was er altijd een gezellige boel al moest je bij Toon wel veel loten kopen anders keek hij je sacherijngig aan. Bij sommige prijzen van de loterij had je een steekwagen nodig om ze te vervoeren. Wel lastig als je met de trein terug moest. Toon zorgde altijd goed voor zijn Papoea vrienden van Merauke. We juttten hem graag op maar toen hij ons kende trapte hij daar niet meer in. Bij één van deze loterijen had ik een hangmat gewonnen maar om dat ding te kunnen gebruiken moest ik eerst twee bomen planten want op mijn plek van de camping kon die hangmat nergens aan

vast gemaakt worden. Ook stond er op, maximaal 100 kg en daar zat ik toen beduidend ver boven. Ik kreeg toen het besef om maar eens wat af te gaan vallen, en dat is in de loop van de tijd is dat wel gelukt. Ook hier, bij De Black Horse was de onvermijdelijke band die in de middag de conversatie onmogelijk maakte en dan pasten we ons maar aan.

Maar aan de nieuwjaar receptie is een einde gekomen omdat Roosendaal voor veel sobats uit het land te ver werd om daar naar toe te reizen. Dat was dus voor ons helaas het einde van de nieuwjaarsreceptie.

Helaas is Toon enige jaren geleden overleden. Aan zijn overlijden is uitvoerig stilgestaan in een nieuwsbrief. Hij werd terecht benoemd tot erelid van onze vereniging

Maar terug naar de recepties in de Black Horse te Roosendaal. Daar kwam je toch steeds meer bekenden tegen. Na de loterij en het koude en warme buffet drinken we nog een biertje, vooral bij de bar werd er dan nogal eens nogal een bekend schunnig lied gezongen of eigenlijk geschreeuwd met teksten. Het praten met elkaar ging met dubbele tong en werd meestal kletspraat. Op dat moment greep mijn vrouw in. Naar huis werd dan het bevel toen ik net in een polonaise achter Henk Vos liep. Braaf ging ik dan maar mee. Meestal was het dan al laat genoeg en het was weer een fijne dag geweest.

Verder komen we elkaar tegen in Roermond, op de Nationale Veteranendag in den Haag en de jaarlijkse herdenking van de Papoea Strijders in Arnhem. Ook bij bijzondere privé dagen zoals 40 jarige en zelfs gouden bruiloften worden we uitgenodigd en ik bezweer je we gedragen ons dan beschaaft en netjes.

Veel oudgedienden die ik ken lopen in uniform, maar daar heb ik geen behoefte aan. Laat me maar gewoon doen, ik heb toch niks om op dat uniform te spelden en dan heeft het geen nut volgens mij dacht ik altijd..

Maar toch ben ik een beetje bekeerd want ik heb een veteranenpak aangeschaft voor een leuk prijsje. Bijna voor niks geheel compleet met overhemd stropdas en baret. Ik heb wel eens gespeeld met de gedachte om wat onderscheidingen van de carnaval op te spelden en dan kijken wie het zou zien. Maar nee, ik doe het maar niet laat maar zo. We hebben het gezellig met elkaar, en dat moeten we nog een tijdje vol houden.

We hadden ook eens een reünie georganiseerd in Dalfsen voor het eerste peloton van de A-compagnie en daar kwamen veel sobats met de vrouwen naar toe. Door het gerommel met de vaste datum is dit helaas ook afgelopen. Maar op de reünie in 't Harde blijf ik komen zolang mijn lijf het toestaat. Altijd weer gezellige ontmoetingen. Hier besluit ik dit verhaal mee.

Tot ziens in 't Harde

Bladeren.

Ons leven hangt niet als los zand aan elkaar, er zit samenhang in. We vertrouwen op woorden die we hebben gehoord van onze ouders toen we nog ukkies waren. Later hoorden we woorden van grote mensen, van juffen en meesters en begonnen we te lezen. Door het lezen ging de deur naar meer woorden open en keken we verbaasd wat er zoal in onze wereld, waar in wij leven, zich afspeelt. In de tijd waarin de zestig plusser zijn opgegroeid speelde de kerk en zijn personeel daar ook een rol in.

Af en toe kijk ik naar het TV – programma “De Kist”, met presentator Kefah Allush. Hij gebruikt een lijkstaf als gesprekstafel waar hij zijn gasten persoonlijk ontvangt. Het gesprek over “De Kist” is een gesprek over rouw en dood, een onderwerp dat vaak met ongemak wordt benaderd. Kefah Allush spreekt in zijn programma met bekende Nederlanders over hun ervaringen met rouw en dood en probeert hen te stimuleren om openlijk over deze gevoelige onderwerpen te praten. Het programma biedt ook ons een kans na te denken en openlijk te praten over dood gaan, verlies van een dierbare en de daarop volgende rouwverwerking. Allush gaat op een integere manier in gesprek met zijn gasten en helpt hen en ons daarmee, om gevoelens over de dood als een deel van het leven te beschouwen. Dankzij de ervaringen bij het afscheid nemen van je ouders ga je de vragen van kinderen beter begrijpen.

In zijn inleidende vragen komt ook de vraag “begraven of cremëren”, dood en dan?

Freek de Jonge zong in 1989 “er is leven na de dood”. Dit was ingegeven door een lied van Bob Dylan. Maar er zijn nu nog weinigen die dat beamen. Bovendien komt de opmerking nogal eens voorbij bij “onrechtvaardige doodsoorzaken”, “Waar was God”? Het verbaast mij zeer dat er weinig mensen zijn die het vertrouwen uitspreken “Hij was erbij”. Hij woonde in de overleden mens. Hij ziet het onrecht. Het is ook een onvoorstelbare GOUDEN belofte, één warm woord, waar we moed uit putten. Kort geleden was er nog een bekende, politicus, die geen woorden kon vinden waarom God er niet was in voor hem onrechtvaardige doodsoorzaken. Het vertrouwen in beloften is vervaagd of helemaal weg.

Kan dat terug komen? Daarin blijf ik geloven. Opzij van alle narijheid door oorlog en minachting voor de menselijke waardigheid, zijn er nog steeds mensen die oude woorden met nieuwe inhoud uitspreken. Woorden die hoop geven. Kijk naar de verrassende aanwas van kerkgangers in Afrika en Azië. Hebben die mensen het dan makkelijker dan wij? Nee absoluut niet. Het is

waarschijnlijk de werking van de Geest. Aangestoken door de Geest, zien zij gelukkig weer licht en wordt het leven weer dragelijker.

Ik sluit af met enkele oude woorden uit het lied "Wilt heden nu treden";
"Uw vroomheid brengt de vijand tot verstoring". (blijf geloven in wonderen)
Nu wij in de nieuwe tijd leven, geraakt door de Geest, kunnen wij vrijmoedig praten over VREDE en zorg voor de medemens.
Dit hebben en kunnen wij met ons stemgedrag beamen en doorgeven.

G. van Berkum.

Geschreven door redactie.

In de Nieuw-Guinea tijd van 6 I.B werd om de twee maanden een versterkt peloton gelegerd op het eiland Jefman ten oosten van Sorong Het vervoer er naar toe werd per boot gedaan. Het vliegveld werd ook gebruikt door de Hawker Hunter straaljagers van het 322 Sqn. Van de Koninklijke Luchtmacht. Veel is er geschreven over dit eiland en bekend bij de Nieuw-Guinea veteranen. Op het eiland was voor de militairen niets te doen dat weten degenen die er gelegerd waren maar al te goed behalve dan dat je er fijn kon zwemmen en de vissen met de mooiste kleuren kon bewonderen. Ook was het contact met de bevolking van de paalwoningen altijd erg leuk. Van de vele verhalen van die contacten heeft de redactie er wat opgetekend.

In de avond werd er op het eiland vaak samen wat gedronken. De vrouwen zaten dan altijd apart en ook hadden zij hun eigen huisjes en werd er door mannen en vrouwen gescheiden geslapen. Dat werd door de militairen van 6 IB. vreemd gevonden en velen dachten: het is maar goed dat ons wiegje niet in Nieuw-Guinea heeft gestaan.

Zoals wordt verteld was er op het eiland niet veel te doen en was het zelfs iedere keer een belevenis als er een vliegtuig binnenkwam. Na de landing was het uit- en inladen in een rustig tempo. Haast was er nooit zo gaan de verhalen. Bij dat uit- en in laden stond de helikopter altijd klaar. Met de helikopter werden de dorpjes van het nodige voorzien. Dorpjes kon je het nauwelijks noemen. Het was meer een kleine gemeenschap van families. Uitgebreide gezinnen die samen woonden.

De heli zorgde ook voor de aanvoer van het hoog nodige op de patrouilles in de bush-bush. Overigens bestond die aanvoer meestal alleen uit een paar zakken rijst. De rest van het eten werd bij elkaar gezocht met behulp van de Papoea gidsen die met de militairen megingen op patrouille. Dat was toch wel heel wat anders dan zij gewend waren in het thuisland maar ook heel leerzaam.

Wachtlopen was natuurlijk ook een opdracht die vervuld moest worden. Twee uur op en twee uur af. Twee uur wel naar bed maar toch snel weer op met een slaperige kop want echt slapen dat ging natuurlijk niet. Ook werd de munitie bunker op de andere kant van Jefman in het noorden van het eiland natuurlijk bewaakt. Dat werd dan gedaan door twee man Dat bewaken bestond dan meestal uit dag en nacht stomme rondjes lopen om de opslag.

Zij die dat deden waren al blij als er een paar Papoea kinderen langs kwamen. Met die kinderen, en volgens de verhalen echt waar, werd er dan kiekeboe gespeeld. Kiekeboe spelende militairen dat is zeker niet van de huidige tijd nu in Europa weer oorlogsdreiging heerst.

Heel ongewone werkzaamheden werden er ook gedaan. Bijvoorbeeld weg aanleg naar het legeringsgebouw. Behoorlijk zwaar werk moet dat zijn geweest. Alles zonder machines en dus met de handjes in de bloedwarme hitte. Maar ook dat went zo wordt verteld. In de tijd dat dit werd gedaan zullen er echter wel andere woorden zijn gebruikt. Wel is het een mooie weg geworden volgens de vertellers. Maar het legeringsgebouw was het eigenlijk niet het diende alleen als slaappleats. Een kantine toch een voorwaarde voor militaire legering was er zelfs niet. Maar ondanks dat gebrek werd het niet al te erg gevonden omdat het toch veelal een buitenleven was, waarin veel werd gezwommen in de zee waarvan de water temperatuur om te zoenen was. Het water in, de vissen bewonderen en langs een steigerpaal weer naar boven.

Ook wordt er wel verteld over de Kerstvieringen die niet door iedereen op het eiland werd meegemaakt. Natuurlijk alleen als je peloton er in de kersttijd was gelegerd. Kerstviering met de jongens die dit natuurlijk alleen maar kenden in het winterse Nederland. Winter, sneeuw en schaatsen was uiteraard veel bekender dan kerst in de hitte. De hangaar werd er versierd met groen zodat het toch nog wat leek. Maar Kerst in de tropen was toch wel vreemd. In tegenstelling tot het vieren van oud en nieuw in de warmte dat is toch meer feestvieren en een biertje of wat sterkers. Dat was zeker wel vertrouwde koek. Maar het wachtlopen ging ook bij oud en nieuw natuurlijk door voor hen die dat moesten doen was het feest dus minder.

In de verhalen komt ook naar voren dat de levenswijze van de eiland bewoners sterk afweek van die in ons kleine land. Werken deden ze niet echt veel. Als het voedsel op raakte dan gingen de mannen de zee op om vis te vangen die er genoeg was en dan werd de voorraad aangevuld. De prauwen hadden voor die tocht alleen maar een zeiltje omdat er in die tijd geen nog geen motorboten waren. Het peddelen was nodig als er een beetje wind stond. De vrouwen bewerkten het land en verbouwden vaak voor de jongens onbekende groenten. Een heel gemoedelijk en kalm leven. Ongekend voor ons in deze achtige tijd.

Tot slot nog een ander vertelsel.

Op een vroege ochtend werd er een Papoea gezien, bewoner van het eiland, die de zee opging. Maar hij was niet alleen in zijn boot, er voer een geit mee. Natuurlijk was het de vraag waar ging die naartoe en waarom die geit? Maar het raadsel werd in de avond opgelost toen de Papoea weer terug kwam in zijn prauw. In die prauw was geen geit meer te zien maar we een vrouw. Op die dag had dus waarschijnlijk een ruil plaatsgevonden en misschien ook wel even proefgedraaid onder het motto: "niet goed, geit terug". Maar dat werd aan de militairen die de terugkomst mee beleefden niet verteld.

JHvH

Colofon

De doelstelling van de vereniging Nederlands Nieuw-Guinea militairen 1945-1962 is het bevorderen van de contacten tussen de militairen, die in de periode 1945-1962 in de Nederlandse krijgsmacht hebben gediend in het voormalig Nederlands Nieuw Guinea. Het de ruimste zin van het woord behartigen van de belangen van de militairen en hun families. Het herdenken van hen die gevallen zijn bij de vervulling van hun plicht, evenals van hen die, ten gevolge van ongevallen of ziekten tijdens militaire dienst zijn overleden.

Beschermheer:

Generaal - majoor der Fuseliers b.d. Leen Noordzij

Adviseur:

Kolonel L. Habraken b.d.

Voorheen directeur van het Veteranen instituut

Ereleden:

A.S. Poortvliet

H. Willemsen

A. Dielemans †

C. Aarts †

Leden van Verdienste:

J. Peperkamp, H. Vos, A.J. Bouterse, A. Meurs, J.C. van Gils,

E. van Tuijl, D. Breeuwer en C.G.F. van Vliet

Bestuur:

M.P. Leijs voorzitter,

J.H. van Hensbergen penningmeester en redactie Nieuwsbrief

C.G.F. van Vliet organisatie Reünie

Website: www.vnngm.nl

Redactie Nieuwsbrief: J.H. van Hensbergen.

Mail: info@vnngm.nl

Copyright: Tegen overname van artikelen bestaat in principe geen bezwaar, mits hiervoor van tevoren door de redacteur schriftelijk toestemming is verleend en de bron duidelijk in de uitgave wordt vermeld. Geplaatste foto's komen uit privé collecties en zijn als zodanig beschermd. De inhoud geeft niet noodzakelijkerwijs de mening van bestuur/of redactie weer en zij kunnen daarvoor niet aansprakelijk worden gesteld. De redactie behoudt zich het recht voor om artikelen te weigeren of te redigeren.

**Sluitingsdatum kopij Nieuwsbrief nummer 82:
15 januari 2026**

Vrede maken we samen

Het kunnen leven in vrede en vrijheid is geen vanzelfsprekendheid. Daar moeten we ook vandaag de dag aan blijven werken. Veteranen die tijdens en na de Tweede Wereldoorlog voor onze vrijheden hebben gestreden, verdienen daarom onze waardering. Zij spreken immers uit eigen ervaring over oorlog en conflict. Vandaar dat vfonds, het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg de veteranenreünies mede mogelijk maakt.

Vfonds kan, mede dankzij inkomsten uit loterijen, jaarlijks ruim 200 initiatieven steunen die, vanuit de lessen getrokken uit het verleden, bijdragen aan onze sterke democratische rechtsstaat en vreedzame samenleving. Deze initiatieven zijn uiteenlopend: van veteranenreünies en films zoals de Slag om de Schelde, tot aan theatervoorstellingen en innovatieve onderwijsprojecten. Verschillende generaties worden zo gestimuleerd zich hier actief voor in te zetten. Wilt u ook bijdragen aan vrede & vrijheid? Kijk dan op vfonds.nl/steun-ons.

